

Hoofdstuk 6

De Verpletterende Slag?

1925 - 1927

HET OPGROEIEN naast clandestiene drank-activiteiten verstoorde William Branham's kijk op de andere sexe. Vele keren zag hij getrouwde vrouwen na het vallen van de avond de schuur inglippen, om de hele nacht drank te zwelgen met mannen die hun echtgenoten niet waren. Tegen de morgen zouden deze vrouwen dikwijls zo dronken zijn, dat de mannen hen koffie zouden geven en hen rondjes lieten lopen, trachtend om ze genoeg te ontnuchteren, zodat ze naar huis konden wankelen om het ontbijt te koken voor hun gezinnen. Dergelijk gedrag stond Billy tegen. Hij dacht: "Als ze op die wijze zijn, zou ik niet één van die rakkers willen hebben, al dwong de wet me ertoe."

Als gevolg van deze negatieve houding, groeide het in Billy, dat hij het vreselijk vond om aan welke sociale omgang ook mee te doen, die hem in contact met meisjes bracht. Of het nu een verjaardagsfeestje was of een dansfeest in een schuur, Billy deed er alles aan om het te vermijden. Bij de eerste aanwijzing dat er festiviteiten werden voorbereid, zou hij de tijd en de plaats noteren en zich er van verzekeren, dat hij op het bestemde uur ergens anders bezig was. Het gebeurde wel eens, dat zijn vader en moeder de bureu uitnodigden voor een vrolijk feestje. Op die avonden zou Billy zijn lantaarn en zijn hond meenemen en de halve nacht lang de bossen induiken, op jacht naar wasbeertjes en opossums. Als hij tenslotte thuis zou komen, terwijl de muzikanten nog steeds doorzaagden op hun violen, dan zou Billy naar de nok van het afdak voor het hout klimmen en slapen tot het daglicht aanbrak.

Het stoppen met school loste geen enkele van Billy's problemen op; het ontregelde ze alleen. Hij had nog steeds te kampen met een voortdurend verworpen zijn. De meeste van de

jongens uit de buurt mochten hem niet omdat hij niet wilde roken of drinken; de meisjes mochten hem niet omdat hij niet naar dansen en feestjes zou gaan. Niemand begreep hem. Wat erger was, is dat Billy zichzelf niet begreep. Zelfs hoewel hij van mensen hield en ernaar verlangde om door hen geaccepteerd te worden, kon hij zich er niet toe zetten om zich te gedragen zoals de andere jongens van zijn leeftijd.

Hij dacht: “Wel, als ik een verschoppeling moet zijn, dan zal ik vallenzetter worden. Wanneer ik de leeftijd zal hebben en ik ergens genoeg geld kan verdienen om voor mijn moeder te helpen zorgen, dan zal ik naar Colorado gaan of naar de staat Washington, of misschien naar het noorden, Brits Columbia in, en zal ik vallenzetter zijn. Ik zal mijn geweer nemen, en vallen aanschaffen en een stel honden, en ik zal daar wonen totdat ik sterf. En ik zal nooit gaan trouwen.”

Billy hield altijd rekening met zijn moeder, wanneer hij ook maar plannen maakte op lange termijn. Het smartte hem, dat ze onder zoveel ontberingen leed vanwege het ondermaatse leven van zijn vader. Tegen de tijd dat ze dertig was, was ze de moeder van acht jongens, waarvan de oudste vijftien was. Er was nooit genoeg geld; nooit genoeg kleren; dikwijls was er niet genoeg voedsel. Billy had haar huilend voor de deur zien zitten, buitengesloten uit haar eigen huis, terwijl Charles de hele nacht dronken en wezenloos binnen lag. En toch, door alles heen had Ella Branham trouw aan haar man geleefd en voortdurend geploeterd om haar gezin gekleed, gevoed en zo gelukkig mogelijk te houden. Billy hield van haar vanwege haar waardigheid; maar zelfs nog meer hield hij van haar, omdat zij hem accepteerde precies zoals hij was, inclusief al zijn eigenaardigheden. Hij voelde dat zij meer verdiende uit het leven, en hij beschouwde haar welzijn als een deel van zijn verantwoordelijkheid. Haar voorbeeld gaf Billy hoop dat er andere waardige vrouwen in de wereld waren.

Rond 1926 kwam er een nieuw meisje in de stad wonen, dat bevriend raakte met Jimmy Poole's vriendin. Aangezien

Jimmy en Billy elkaar als kameraden vaak ontmoetten, liep Billy bij Jimmy thuis tegen dit nieuwe meisje op. Haar schoonheid duizelde hem. Hij dacht dat ze ogen had als een duif, tanden zo wit als parels, en een hals zo sierlijk als een zwaan. Toen Jimmy hem aan haar voorstelde, knipperde het meisje met haar ogen en zei heel koket: “Hallo Billy.” Dat was het. Billy zat aan de haak.

Later speelde Jimmy de rol van tussenpersoon. “Ik denk dat ze je mag, Billy.”

Vanbinnen smolt Billy. “Denk je dat?”

“Zeker mag ze je. Ik zal je wat zeggen – waarom maken we niet een dubbel afspraakje? We zullen ze meenemen voor een ritje in de oude Ford van mijn vader – dat wil zeggen, als ik het ding aan de praat kan krijgen.”

“Ik weet het niet,” zei Billy zenuwachtig.

“Vast wel. We zullen een geweldige tijd hebben. Maar we zullen wat geld nodig hebben. Hoeveel denk jij bij elkaar te kunnen schrapen?”

Billy aarzelde, maar besloot toen, dat als dit prachtige meisje hem werkelijk mocht, dat hij goed voor de dag moest komen. “Ik heb dertig cent.”

Dat viel in goede aarde bij Jimmy. “Goed. Ik heb 35 cent. Dat zou voldoende moeten zijn. Afgezien van de benzine, zullen we wat frisdrank of ijs of zoiets voor ze moeten halen.”

Billy had een idee, dat hem misschien in een beter licht zou stellen bij dit meisje. “Zal je wat zeggen, Jimmy; waarom doe jij niet het rijden, en dat ik het kopen zal doen?”

“Klinkt mij goed toe.”

Ze moesten de achterwielen van de grond krikken en de motor een tiental keren met de hand aanslingeren, voordat de oude T-Ford aansloeg. De zon was ondergegaan tegen de tijd dat ze hun meisjes oppikten. Billy en zijn meisje zaten op de achterbank. Verlegen zoals altijd, schoof Billy zo ver als hij kon naar de ene kant, terwijl zij aan de andere kant zat. Hij hoopte dat de ruimte tussen hen in en de duisternis zijn schamele kleeding zouden verbergen.

Met de kap naar beneden, tuften ze, zonder een speciaal doel langs door de maan verlichte plattelandswegen. Op de voorbank namen Jimmy en zijn vriendin de hele conversatie voor hun rekening. Billy zat er rustig bij, stiekem blikkend naar zijn meisje. Hij bedacht hoe stralend ze eruit zag in het maanlicht en zijn hart zwol van trots om te bedenken, dat zo'n schoonheid met hem uit zou gaan. Misschien waren meisjes niet allemaal slecht.

Ze keek zijn kant op en glimlachte. "Het is een prachtige avond, of niet?"

Billy zei: "Jazeker."

"Het is vanavond dansen in de *Sycamore Garden*," zei ze. "Laten we daar heengaan."

Billy verstijfde. "Nee dame, ik denk niet dat ik dat wil. Ik dans niet."

Ze dwaalden nog een poosje langer rond over het platteland, totdat ze bij een langs de weg gelegen kruidenierswinkel kwamen. Billy en Jimmy hadden het allemaal uitgedacht wat ze zouden gaan doen. Billy schraapte z'n keel. "Jimmy, ik krijg een beetje dorst. Denk je niet dat we zouden moeten stoppen?"

"Goed idee, Billy." Jimmy stopte voor de winkel en zei toen: "Ik zal naar binnen gaan en wat voor ons te eten en te drinken halen." Ook dit was gespeeld, want Jimmy had zelf geen stuiver in bezit. Ze hadden 25 cent besteed aan negen liter benzine, wat 40 cent overliet, die Billy in z'n broekzak genesteld had.

Billy zei: "Maakt niet uit, Jimmy. Ik zal het gaan halen." De sandwiches kostten een stuiver per stuk – vier grote sandwiches met ham, overdekt met uien. Billy had net genoeg geld over om vier cola's te kopen. Ze aten in de auto, genietend van het geluid van de krekels en de koele avondlucht. Billy voelde zich goed. Dit meisje vond hem echt aardig! Vanavond hoorde hij er ook bij – hij was echt iemand.

Ze dronken hun cola op en Billy nam de flesjes mee de winkel in, om zijn statiegeld terug te krijgen. Toen hij terug naar

buiten kwam, zaten de drie anderen in de auto te roken. Billy kon zijn ogen nauwelijks geloven – zijn meisje, dat knappe kleine meisje, rookte een sigaret! Ze boog haar hoofd achterover, rook uit haar neus blazend. Billy werd misselijk. Hij klom op de achterbank en liet zich daar neerploffen. Zijn meisje vroeg: “Wil je een sigaret, Billy?”

“Nee hoor” zei hij somber. “Ik rook niet.”

Ze keek geërgerd. “Billy Branham, wat is er met je aan de hand? Eerst vertel je me dat je niet danst. Nu vertel je me dat je niet rookt. Wat vind je dan fijn om te doen?”

“Ik houd van jagen en vissen.”

“Wat saai.” Van afkeer trok ze haar bovenlip omhoog. “Hier, Billy, rook deze sigaret en vrolijk je leven wat op.”

“Nee hoor, ik geloof niet dat ik dat wil.”

“Bedoel je mij te vertellen dat wij meisjes meer moed hebben dan jij?” sneerde ze. “Wel, jij bent echt een doetje.”

Doetje? Dat verschrikkelijke woord kwam harder aan dan dat er een beverklem om zijn enkel werd dichtgeslagen. Doetje? Pijn snerpde door zijn hart! Doetje? Hij niet. Hij was de ‘Grote, Boze Bill’ – de jager, de vallenzetter, de vechter. Doetje? Hij zou het haar laten zien. “Geef me een sigaret,” commandeerde hij.

Voldaan klopte ze er een uit het pakje en overhandigde die. “Geef me een lucifer”, zei Billy.

“Nu, dat lijkt meer op een man,” zei ze, en overhandigde hem een lucifer. Billy streek de lucifer aan en bracht tegelijk zowel lucifer als sigaret naar zijn mond, één in elke hand. Maar voordat de sigaret zijn lippen beroerde, hoorde hij een geluid. Het klonk als bladeren die dwarrelen in de wind. Hij liet de sigaret zakken en luisterde intens. Hij kon het niet meer horen. Hij dacht: “Oef, dat was gewoon mijn verbeelding.”

Zijn meisje vroeg: “Wat is er aan de hand, Billy?”

Hij schudde zijn hoofd. “Niets. Ik probeer haar gewoon aan te steken.” Opnieuw bracht hij de sigaret omhoog naar zijn mond. Weer hoorde hij dat geluid; luider deze keer, een zachte

gestadige wind, opkomend en krachtiger wordend, totdat het in zijn oren bulderde. *Whoessssh!* Zijn handen verstijfden halverwege op weg naar zijn mond. Zijn gedachten flitsten terug naar die diepe stem in de populier, die waarschuwde: *“Drink nooit, noch rook, noch verontreinig je lichaam op welke wijze ook. Er zal een werk voor je te doen zijn wanneer je ouder wordt.”* Zijn handen begonnen te beven. De lucifer brandde op tot aan zijn vingers en hij liet hem vallen. Toen liet hij de sigaret vallen. Hij begon te huilen.

Het meisje gniffelde. “Nu weet ik dat je een doetje bent.”

Boos, gefrustreerd en bevreesd drukte Billy het portier van de auto open, sprong eruit, en begon de weg langs te lopen, nog steeds huilend. Jimmy kwam naast hem rijden. “Kom op, stap in, Bill.” Billy schudde zijn hoofd. “Nee Jimmy,” en bleef gewoon doorlopen. Jimmy bleef naast hem rijden, er op aandringend om in de auto te stappen, maar tezelfdertijd bespote Billy’s meisje hem genadeloos: “Billy Branham, jij grote dikke doetje. Ik dacht dat je een mán was.”

Billy snikte: “Ik dacht óók dat ik het was” – en hij ging van de weg af, dwars over een akker waar de auto hem niet kon volgen. Mechanisch liep hij door, totdat hij over een heuvel was, buiten het zicht van de weg. Toen zakte hij neer op de grond, snikkend tegen de maan: “Ik pas bij niemand. Ik kan geen vrienden hebben. Ik ben het zwarte schaap onder de jongens. Niemand mag mij. Waar leef ik voor? Wat heeft het voor nut? O, of er maar een of andere manier was dat ik hier zou kunnen sterven en overal een eind aan maken. Ik ben een gevangene van dit vreemde iets en ik weet niet wat te doen.”

Hij snikte tot zijn emoties verbruikt waren. Toen zat hij daar, gewoon maar starend naar de maan; zich zo dood voelend als die levenloze stenen bal daar in de ruimte. Plotseling voelde hij iets vreemds, alsof een druk werd uitgeoefend op zijn huid. Hij had het enge idee dat hij niet alleen was. Zijn adem inhoudend, luisterde hij aandachtig. Er werd geen geluid gehoord. Hij keek overal om zich heen over de akker, die baadde in het

maanlicht. Er was niemand te zien, en toch voelde Billy dat er iemand (of iets) heel dicht bij hem stond. Een huivering trok omhoog langs z'n ruggengraat. Door angst bevangen, zette hij het op een lopen naar huis.

Zulke ervaringen lieten Billy weten, dat zijn leven op meer manieren verschilde van het normale dan alleen door armoede. Vreemde voorvallen bleven opduiken om hem te kwellen – zoals de keer dat hij in aanraking kwam met een waarzegger. Hij en Jimmy Poole waren op een kermis, er midden over slenterend, luisterend naar de klantenlokkers die de verdiensten van de verschillende spelen en shows aanprezen. De twee jongens liepen voorbij de tent van een waarzegster. Buiten de tent ingang stond een jonge zigeunervrouw.

“Hé, jij daar,” riep de zigeunerin, “kom even hier.”

Beide jongens draaiden zich om. “Jij met de gestreepte sporttrui,” voegde ze eraan toe.

Het was Billy die de gestreepte sporttrui droeg. Hij liep naar de waarzegster toe, denkend dat ze misschien wilde dat hij een cola en een sandwich voor haar zou halen. “Ja, mevrouw, wat kan ik voor u doen?”

Ze zei: “Weet je dat een licht jou volgt?” Dat kwam bij Bill over als een vreemd iets om te zeggen. “Een licht? Wat bedoelt u?” Ze legde uit: “Ik zie dat je bent geboren onder een teken – drie grotere planeten vielen samen in je eerste huis; en ze staan alle in het kwadrant ten opzichte van Neptunus – erg diep. Dat is het, waarom er een licht is dat je volgt. Je werd geboren voor een Goddelijke roeping.”

Billy voelde zich niet op zijn gemak. “Laat naar je kijken vrouw, hou op!” snauwde hij – en hij maakte snel dat hij weg kwam.

Later vertelde hij z'n moeder erover. Ze zei: “Billy, je hebt het juiste gedaan. Die waarzeggers zijn van de duivel.”

Dat baarde hem zorgen. Waarom zou iemand die zo duidelijk met de duivel in verband stond, hem eruit pikken als dat hij – wat noemde die zigeunerin het ook weer? – een ‘Goddelij-

ke roeping' had?

Niet bij machte om zichzelf te begrijpen, raakte Billy steeds meer onbevredigd met zijn situatie. Waarom scheen hij altijd de vreemde eend in de bijt te zijn, die niet kon passen bij zijn medemensen? En ook thuis vond hij geen toevlucht. Hoewel Charles tegen die tijd zijn gezin verhuisd had, van de hut op het terrein van meneer Wathen naar een groter huis in de buitenwijken van Jeffersonville, was het leven thuis nog steeds chaotisch en vol spanning. In augustus 1927 kreeg Ella Branham haar negende kind, James Donald. Dat maakte dat ze met negen jongens waren, in de leeftijd van 1 tot 18, met z'n allen samen wonend en vechtend in één huis.

Zoals altijd, beleefde Billy zijn grootste vrede bij het dwalen door de bossen met zijn hond Fritz -. Toen kwam de verpletterende slag. Meneer Short, een waarnemend plaatselijk politiecommandant, vergiftigde Fritz met vergiftigd hondenvoer. Billy werd ziedend van haat. Charles ving zijn zoon op, die stampvoetend op weg was naar het politiebureau; geweer in de hand.

“Ik ga hem doden, papa,” gromde Billy, trillend van boosheid. Charles rukte het geweer uit de handen van zijn heet-hoofdige zoon. “Niet zo lang ik er iets aan kan doen. Dat doe je niet.”

Billy ging terug naar het graf van zijn hond, knielde neer, en nam zijn hoed af. “Fritz, je bent een vriend voor me geweest, een echte metgezel. Je hebt me gekleed en me gevoed, en me naar school gebracht. Als je oud werd, zou ik voor je gaan zorgen. Maar nu heeft meneer Short je vóór je tijd gedood. Ik beloof je, Fritz, dat hij niet zal blijven leven. Op een of andere dag zal ik hem pakken als hij op straat loopt, en zal ik dwars over hem heenrijden met een auto. Ik zal hem voor je te pakken krijgen.”

Nu zijn beste vriend was heengegaan, voelde Billy meer dan ooit voor een verandering in zijn leven; dus stak hij de rivier over naar Louisville, Kentucky, en tekende voor de Marine.

Toen hij dat die avond aan zijn moeder vertelde, was ze woedend. De volgende morgen marcheerde ze naar het recruteringsbureau van de Marine en overtuigde hen ervan om de naam van haar zoon van hun lijst te schrappen.

Billy besefte, dat als hij een ingrijpende actie zou ondernemen, dat hij het in het geheim moest doen. Later die herfst kreeg hij zijn kans.

Afb. 7 *Billy (18 jaar)*
en dhr. Francisco

Hij kende een man die Francisco heette, die zich gereed maakte om naar het westen te rijden, naar Phoenix, Arizona. Billy vertelde dat hij zélf op een of andere dag van plan was om naar het westen te gaan. Meneer Francisco vatte de hint en vroeg Billy om met hem mee te gaan; hij bood zelfs aan om hem te betalen, als hij gedurende de 3200 kilometer lange reis zou helpen met rijden. Billy greep het aanbod met beide handen aan en al gauw waren ze gereed voor vertrek. Billy zei tegen zijn moeder dat hij een week of twee zou gaan kamperen bij Tunnel Mill. Op die manier zou hij de stad kunnen verlaten zonder dat zij zou proberen het hem uit zijn hoofd te praten. Als hij in Arizona kwam, zou hij haar een brief schrijven en het uitleggen.

* * *